

LA CAMPANA DE GRACIA

LOS REYS.

Poble, en lloch de las sabatas, preparat bè d'espardenyas.

RUM, RUM.

—Jo 'm poso á fer moneda falsa, decididament.

—Está burrango?

—Que haig d' estar, sant cristiá. Si la cosa 'm surt bè 'm faig rich; si 'm surt malament lo govern m' indemnisa 'ls perjudicis. Veji vosté.

—De quant ensá?

—¿De quant ensá?... Desde que s' ha publicat lo decret de abolicíon de esclavitut á Puerto Rico.

—A veure: esplíquis.

—Miri: á l' any 1818 ¿no sab que 's vá promulgar un decret per Fernando VII, lo rey absolut per esclencia, prohibint terminament, lo negoci de la *trata*?...

—Tinch una idea de haverho sentit á dir.

—Donchs, si senyor. Era tant escandalós aquest tráfeh, y feya tant mal á las nacions que en sas colonias havian abolit l' esclavitut, que 'ls inglesos donaren una forta suma á la manxiula de la pobre Espanya, que 's deya Fernando VII, al objecte de arrancarli aquella disposició humanitaria. Pèls quartos, en temps de l' absolutisme, se prohibí la *trata*.

—Pero desde llavors bè 's continuá, segons tinch entés.

—Y tant com se continuá. A n' aixó aném. Apesar del decret no n' hi ha hagut poch de barcos cap á las costas d' Africa á carregar esclaus; no n' hi han hagut pocas d' autoritats á Cuba y Puerto-Rico, que á tant per negre han permés lo desembarc; no n' hi han hagut poch de traficants que 'ls han comprat per un tres y no res, á fi de féls'hi suar en los ingenis las gotas de quilo que ells han convertit en diamants; y no n' hi han hagut poch en fi de pobres negres arrancats de la seva terra, veientse tractats com animals, y legant á sos descendents com una horrible maledicció ab la cadena del esclau, lo deber de treballar vulgas que no, per l' amo.

—Jo 'u crech, home que n' hi ha hagut; no pot de menos.

—Donchs bè á n' aquests negres ó als fills ó als nets d' aquests infelissos portats á las Antillas sense son consentiment, y contra todas las lleys, hasta contra un real decret que tè forsa de tal ¿creu Vosté que ningú los indemnisa?

—No 'n tinch noticia: ¿oh y que fora una cosa justíssima, perque vaja si jo violentment ó per medi de un engany m' apodero de la propietat de un altre, contra lo que la ley estableix, una vegada se 'm probi 'l frau, no tant sols se 'm castigará pèl delict en sí, sino que se m' obligará á retornar la propietat y tots los beneficis que d' ella n' haja pogut treure. En quan aixó, no es pas precís ser advocat pera coneixe' u.

—Donchs no solzament no s' indemnisa degudament als esclaus ó á sos descendents, sino que per castigar á sos amos pèl delict d' haverlos arrebatat la llibertat durant tants anys, pèl delict d' haverlos robat los fruits de son suor, pèl delict en fi d' haver contravingut una ley escrita, que no es altre que 'l dret de Fernando VII, lo govern los dona un tant per cada negre que deixin al carrer: es á dir: durant tot aquest temps ells han estat *sent moneda falsa*, valentme de una semblansa, y 'l govern no tant sols legitima aquest delict flagrant, no tant sols dona per bonas todas las que han lograt fer passar, sino que 'l *reputo*

que 'ls queda, y las máquinas ab que las acunyavan, los ho paga tot ab moneda legitima y tal vegada perque ab lo crim han lograt ferse richs, los hi guarda contemplacions, que de cap manera tindria ab lo pobre que, mort de fam ell y sa familia, s' atrevís un dia á pendre un pá. ¿Es just aixó?...

—Home: no m' hi havia parat. Aixó es la iniquitat mes grossa... Y 'ls negrers, encare cridan.....

—¿Encare cridan, si senyors! Cridan com la quitxalla mal educada, á qui 'ls pares guardan contemplacions que no 's mereixen. Si s' hagués tallat l' arbre fins á l' arrel, las branques no tindrían fullas. Llavors tremolarian y l' home que tremola, calla.

—En fi. S' ha de pendre la cosa tal com vé, y esperar que arribi la nostra.

—Ja vindrá, no 'n dupti no: y ells mateixos que 'ns la portarán. Ells que vajin fent lligas y conxorxas; ja veurá quina manya que 'ns darém quan se tracti de deslligarho tot. Llavors veurém fins á quin punt son ells aficionats á la ley, quan los l' apliquém.

—Vaja: m' alegre de veure'l. Hasta un altre dia.

—Abur. Salut y república federal.

BATAILLARAS

La partida de 'n Guiu se titula "Primer batalló d' almogávors."

Per si 'u ignoravan, antiguament quan n' hi havian, en los cossos d' almogávors s' hi arplegava tota la púrria de Catalunya.

Ah! es que 'ns entenguém.

¿Que no 'u saben?... Un prés dels que promogueren lo motí de Madrid, ha confessat que havia rebut 240 rals per moure gresca.

Desd' are lo motí que deyan qu' era republicá queda *transferit* á qui correspon.

Lo cabecilla Górriena se n' anat á Guernica, s' ha presentat á la presó y ha obert las portas als presos, unintlos á la seva partida.

No hi ha dupte que aquesta genteta será la mes honrada de la banda.

A Zamora hi ha hagut eleccions á Corts.

En ellas hi ha lutxat en Sagasta, y se n' ha endut un altre mico.

¡Infelís!

A horas d' are los rédits dels dos milions de la transferencia, no l' hi bastarian ja pera mantenir los *cuadrumanos* que ha cassat, en sas escursions electorals.

Per cada esclau que s' emancipi, s' indemnizará al propietari ab la cantitat de doscents duros.

Jo la veritat: los pagaria aquesta suma ab lo fuet mateix, qu' ells han fet servir pèl pobre esclau.

Duro! Duro!

Y faria que 'ls negres fossen los paganos, perque no defraudessin res.

No més que dos periódichs conservadors, tenen la bandera dinástica á mitja asta, á punt de issarla ó de arriarla, segons lo que convinga.

Son l' *Iberia* y lo *Debat*.

¡Fan un paper mes ridicull!...

Son conservadors que conservan una esperança....

"pero l' esperança es verda y 'l vert es menjar pèls ases!..."

Los negrers de Puerto-Rico han dirigit á la lliga lo següent telégrama:

"Los centros de Puerto-Rico saludan á la junta de la Lliga nacional, agreheixen son patriotisme y asseguran que tindrán *prudencia y fortaleza*."

Si teniu *prudencia y fortaleza* que ja 'u veurém, no teniu *justicia*, ni teniu *templansa*. Vos falta lo millor, per anar al Cel.

En una corrida, lo primer espasa havia dat ja vint ó trenta punxadas á un toro, y 'l toro mes viu que may.

—*Déjalo bruto: déjalo que se muera de viejo*— digué un aficionat.

Lo govern déu haver sentit contar aquesta anécdota, y s' haurá dit:

—Tant mateix ¿quina necessitat tinch de fer cansar á la tropa, d' armar al poble y de cremar pólvora en salva? ¿No son los carlins partidaris de l' idea vella? ¿No es positiu que las generacions novas los retxassan? Y donchs deixémlos, que bè prou que 's morirán per ells mateixos.

Per que 's veji la constancia dels periódichs amadeistas, al mateix temps que l' actitud dels conservadors revolucionaris, véus' aquí un párrafo de un article que publica 'l *Diari espanyol*, referintse á D. Amadeo, á qui tant havia amanyagat:

«¡Oh! tu, granet espanyolísat, símbol de una revolució que 's mor' de raquíus; tu 'l mes alt, l. mes pagat y 'l mes inútil de aquest país: tú, gran carácter artificial, que ab la despreocupació de l' ignocencia presideixes los pintoreschs perills de ta pátria accidental; tu, gran figura insensible, que t' inclinas sobre de l' abisme, ab l' indiferencia del cego, sòrt y mut; tu, esfinge d' encárrech que no tens mes que l' apariencia de un for intern, pero á qui ningú pot donar la culpa d' otrar, ni de móure's per medi dels ressorts de un cervell en acció; tu, que preguntas á tos principals auxiliars si viuen á Madrid, y si 'l Consell d' Estat se reuneix y si fá calor en los trópicos; y que 'n aquestas pesquissas hi agotas tota la sava intelectual y moral, tu, y ningú mes que tu, mereix ser l' objecte del interés públich, ja que mentres tu subsiteixis, tu serás á quant ocorri lo que la causa es al efecte, lo que la malaltia es á la febre.»

Devegadas la gana, fa dir cosas molt bonas.

¿No saben qui ha enviat també la seva exposicioneta al Govern, demanant la suspensió de las reformas d' Ultramar? *La sociedad económica barcelonesa d' AMIGHS DEL PAIS*.

Ja sabiam nosaltres que en ella hi figuravan tota classe de reaccionaris; pero franca-ment nos créyam que, segons son títol ho indica, qui mes qui menos, tenia *amistat* ab lo país.

Y are 'ns resulta que pera expressar bè las sevas tendencias, s' hauria de titular «Societat económica barcelonesa, d' *amichs* DELS NEGRERS del país.»

REFRANCHS ADOBATS.

—Revolució parada, no guanya nólits.

—Amadeo, Amadeo; quan mes aném, menos valéu.

—Coixejant, coixejant se vá á Roma.

—Boca que no parla, senyal que menja.

—Rey que á sos pobles entristeix pèl regular no envelleix.

—Quan lo poble ho vol, República plou.

—Qui fá una revolució, 'n fá un altra.

—No hi ha disapte sense sol ni monarquía sense dol.

Los generals borbónichs han tingut una reunió en la frontera.

Se dona molta importància á la reunió que en la frontera han celebrat los generals borbónichs.

¿Hi havia en Cheste?

Donchs no pot haver tingut altra importància que la sorpresa que 'ls causaria l'arribada d' aquest paladí, recitant maquinalment aquell célebre vers de la *Divina comedia*, escrit sobre las portas del infern.

«Lasciate ogni speranza, voi qui entrate.»

Res tant oportú per solemnizar lo dia dels Reys, avuy per avuy, com reproduhir la següent poesia del trovador de Collbató, D. Víctor Balaguer.

LA NIT DELS REYS

1.ª PART

(escrita per ell.)

«La sabateta al balcó aquesta nit vull posar pera veure lo que 'ls Reys lo que 'ls Reys me portarán.

«Si 'm portan cosas de fira á fé no las pendre pas, que jo ja no só cap nin pera deixarme embaucar.

«Ne diuhen que 'ls Reys venen montats en llurs caballs... ¡Ay que no sé si venen, si venen ó se 'n van.

«Uns diuhen que 'ls reys son negres caballers en caballs blancs, ab mantell á las espatillas y ab ceptre d' or en las mans, y que una estrella divina lo camí 'ls va illuminant, porque en mitj de las tenebras no pogan darue un mal pas.

«Altres diuhen que son faulas per amanyagar infants, qu' en los temps de las vetllurias assó podia passar, mes que are no hi ha que creure ni en Reys negres ni en Reys blancs, y tant uns y altres ho diuhen que jo no sé que pensar.

«Sian faulas, sian veras lo temps ho demostrará, que ja es hora de que als pobles no 'ls miren com un mercat y 'ls donen los drets que tingan, los drets que s' hajan guanyat ab son valor y sa gloria, ab sa fermesa y sa sanch.

«De tots modos, jo al balcó la sabata vull posar pus per lo que en ella trobe coneixeré si han passat reys de fira ó reys de veras, y sino son reys com cal que vingan en hora bona que mal arribats serán.

«Ne diuhen que 'ls reys venen montats en llurs caballs... ¡ay que no sé si venen, si venen ó se 'n van!»

2.ª PART

(escrita per nosaltres.)

Per fi los reys ne vingueren montats en los llurs caballs, si aquests Reys foren de fira bè massa que tu ho sabrás.

Al balcó la sabateta tot content vares posar... Trenta mil ralets de renda, son joguinas ó son rals?

Uns diuhen que 'ls reys son negres

y aquests son los caballs blancs tu déus dir are com are jo sols sè que son daurats; si son faulas ó son veras per tu queda demostrat; mes pèl poble... Menja... menja... deixeu corre... ¡el poble ray!..

Diuhen que 'ls reys vingueren montats en llurs caballs, per la mateixa via los reys s' entornarán!

Lo capellá encarregat de dir la misa major d' Amposta va pujar á la trona de la Iglesia y va dir que no podia celebrarla *perque habia trencat lo dijuni natural*, y resant una part de rosari despedí á aquells feligresos, 'ls quals un d'ells, lo mes fanátich deya que volia *trencar un parell de costellas naturals*.

Un ricatxo encare mes ruch que rich, anava á França á ferse fer un retrato.

Observá que per tot arréu l' hi davan lo menjar fregit ab mantega. Un dia se 'n queixá, y 'l mosso l' hi digué:

—Ah, perdonéu: aquí á França tot se cou ab mantega; l' oli queda desterrat.

—Donchs hi fet un viatge en vá. Jo que venia *perque 'm fessa lo retrato al oli!*

—Los generals reaccionaris també han acordat protestar contra las reformas ultramarinas.

—¿Ho fan com generals?..

—No senyor com á particulars.

—Donchs jo 'ls treuria 'ls entorxats, porque 'u fessen mes al viu.

Lo noy Terso s' ha adherit també á la *Uiga nacional*.

Ell no s' hi ha adherit tant per lo de la *Uiga* com per lo de la *nació*.

A la *nació* es á lo que busca adherirse com una sangonera.

Pero avants de lograrho, no se 'n té de fer poch de tips de sopa!

Segons diu l' *Imparcial*, s' espera en lo port de Valencia la vinguda de una *esquadra italiana*.

Dèu haver sentit olor de *axustas!*

¡Quin bon vent que l' hi desitjariam los espanyols, si aquesta *esquadra*, se 'ns endugués aquella máquina de fer quatre mil duros diaris!

Perque vaja: aquí ja som prou richs y no 'ns serveix.

Cap á Italia, noy, cap á Italia.

—Jo no sé com ja no m' han fet alguna cosa, Director de comunicacions, per exemple, deya un progressista. Jo, que tinch un talent qu' espanta.

—¿De debó?..

—De debó, per que jo sé moltes cosas.

—Que sab? á veure que sab?

—Jo sé que 'ls francesos son de França, sè que 'ls italians son d' Italia, los portuguesos de Portugal....

—¿Que vá que no sab de ahont son los estrangers?

—¿Los estrangers?..

—Si senyor.

—Home ¿de ahont vol que sigan?.. Los estrangers son d' *estrangis*.

A una xicota molt corrida l' hi deya un pollo:

—Sembla impossible que ab uns péus tant petitets com té, no caigui á cada pas.

—Sab qui cau? l' hi responia. Aquell que me 'ls mira massa.

Dias endarrera l' arcalde de Vilafranca rebé un ofici de 'n Miret demanantli 'ls 25 soldats corresponents á la població.

¿Quina te 'n fá l' arcalde? Ne compra un' auca, los talla y 'ls hi envia dintre de una carta.

D' aixó se 'n diu una gracia vilafranquina de primer ordre, y aixó que Vilafranca es una de las poblacions de Catalunya mes atractivas pèl bon humor de sos habitants.

Quan puji la nostra, al arcalde de Vilafranca lo farém reclutador de quintos. Llavors no necessitarém altra classe de soldats que 'ls que ha enviat á n' en Miret.

Simil: —¿En que se semblan los carlins de la montanya, als matxos?

—En que *tiran*.

Un d' aquests dias sortirá á llum la primera entrega de una obra titulada LAS RUI-NAS DE MI PARROQUIA que creyém llamará l' atenció.

Llops ab llops may se mossegan sino que menjan. L' arcalde de barri de Hostafranchs *ex-mosso de l' esquadra*, va donar un banquet al seu *ex-cabo* Pau Miquel.

¿Que menjí tothom!

¡ABAIX LA ESCLAVITUT!

Á EMILIO CASTELAR.

Sonet

¡Enrera, vils negrers! malvat llinatge de sers que esclavisant al hom' anavau; enrera, vils negrers, que á Dèu cantavau venent per grapats d' or la sèva imatge.

Jesús al mon vingué, rebent ultratge, pera fer lliure al hom' que esclavisavau: mes tart á aqueix Jesús martirizavau dant mostras mil de vostre cor salvatge.

Lincoln, segon Jesús, al home dona també la llibertat que al neixe guanya, rebent del sacrifici la corona.

Mes com en va lo crim á eixir s' afanya, dels mártirs lo *sant crit* per tot ressona, y *¡abaix la esclavitut!* huy diu Espanya.

SIMON ALSINA.

En un teatro d'aficionats feyan «La Dama de las Camelias.»

La primera dama era objecte de una ovació entusiasta.

Arribava ja al moment de la mort, escena que desempenyava de una manera admirable.

—Escolti, ¿es la sèva filla la dama? preguntá una senyora á un altra.

—Si senyora.

—Caramba que ho fá bé: 's coneix que ja ha mort altrás vegadas.

—¿Que no 'u sab? Mr. Thiers ha caigut.

—Que 'm diu. ¿Y donchs qui ha pujat?..

—Oh no m' enten. Vull dir que al sortir de un banquet que 's doná en la legació inglesa vá ensopegar y va caure.

—Ya tè rahó aquell ditxo: —Los vells tornan á ser criaturas... Ja que no vol corona, que 's posi gorra de cop al menos.

—Fássim lo retrato, diu un jove que arriba á ca 'l fotógrafo. Pero ja veurá: lo vull per la mèva xicota, y com que la sèva familia no ve bé en que tinguém relacions, procuri que m' hi sembli lo menos posible, porque... ¡ay pobre!.. si arribavan á trobarli!

—Tu dius la bona ventura? preguntava un á una gitana.

—Si senyor.

—Y ho endavinas tot?

—Tot.

—A veure digámela.

La gitana l' hi prengué la má y 's despenjá ab lo de costum. Una vegada hagué acabat esclamá:

—Are vosté 'm donará un parell de pessetas pèl treball.

—Un parell de pessetas! ¿no has dit que ho endevinarias tot? ¿Com dimoni no has endevinat que no duch un quarto á sobre?

En lo camí de Lleyda á Tarragona, los carlins han tirat á terra 60 pals de telégrafo.

Vels'hi aquí que are 'l telégrafo ja no podrà fer saber al govern que reyna tranquil·litat en la Península.

Simil.—¿En que se semblan los radicals als pals del telégrafo?

—En que están encantats.

Los cabecillas carlistas, diuen que 'l noy Terso 'ns ha concedit los fueros.

Y 'ls mateixos cabecillas carlistas, per la seva part, concedeixen als pobles tota classe de *desa-fueros*.

Es dir: mentres l' un los tréu, los altres avants de que arribin, ja 'ls *desan*.

Res mes escandalós que la qüestió dels somatens.

Son *set mil homes armats*, coneixedors de l' alta montanya, valents segons diuen, que saben totas las trasqueras, y que sempre que han volgut, han dat lo cop de gracia á las partidas alsadas en armas contra 'l govern.

Y aquestos *set mil homes* que fins avuy á ciencia y paciencia de las autoritats havian fet los ulls grossos als carlins, are com are militan uns al costat d' ells, y altres, comuns cobarts abandonan las poblacions, tancantse en las vilas resguardadas de un atach per part dels facciosos.

Y encare 'ns dirán que 'ls que segueixen hi van per forsa y que 'ls altres fujan, per no comprometre la seva vida amenassada! *¿Set mil homes armats* podian cedir de tal manera á las exigencias dels carlins, sino hagués sigut tot una especie de valor entés?... ¿Que ho van á contar als radicals!

Als radicals que fins are han deixat estar als somatens, tinguts per carlins per tothom, ab las armas á las mans, mentrestant que aquestas armas s' han negat als federals; als radicals se déu aquesta nova vergonya, aquesta nova bofetada á l' idea lliberal, aquest nou triunfo dels carlins, aquest mal que agrava considerablement la guerra civil y que deixa completament desolada l' alta montanya de Catalunya, paralisant lo treball, l' agricultura, lo tráfeh, y abandonant poblacions enteras á las correrias de quatre bandolers y de las partidas facciosas.

¡Poble republicá! Recórda't d' aquesta infamia, y pensa que quan mes gran siga lo mal, mes gran será ton heroisme, quan la necessitat t' obligui á ser tú lo salvador de la llibertat y de la patria.

Los carlins continuan sos atropellos.

Comarcas enteras quedan desoladas. Ab pena de la vida amenassan á tothom de 17 á 40 anys que no s' alsí en somaten, y com que tothom t' per pagar aquesta contribució, tothom escapa.

Y 'l govern radical no dona armas al poble,

y 'l govern radical es la causa de que siga ja insufrible aquesta situació malehida.

¿Qu' han fet los lliberals pera mereixe tants cástichs?...

Afortunadament ja vindrá l' hora de passar comptes.

CANTARELLAS.

Jo estich per la esclavitut; mes no dels negres hermosa, jo estich per la esclavitut del xicot á la xicota.

Diuen que are á tots los negres los darán la llibertat ¡ay los ulls de ma estimada, de quin modo saltarán!

La *Uliga*... la *Uliga* diuen si... ja 'u trobaréu... la *Uliga*! Jo estich per la *Uliga*-cama y una bona pantorrilla.

Molt se parla aquests dias de que 'ls negres ajudats do tots los reaccionaris, tractan de donar un trastorn á Espanya.

Molt se diu, sobre si treballan en los cuartels, si disposan de tal cantitat, si s' han reunit en tal ó qual punt y obert una suscripció que ha produhit tant y quant.

Y en fi... no s' pot creure res, sino que si tractan de fer alguna cosa per aquest estil, sabrán lo que pesa la má del poble indignat.

Mes val que la qua que sembla que portan tots los seus actes, se la caragolin entre las camas, y que 's quedin motxos.

En las faccions de Catalunya ja torna á haverhi capellans endoyna.

Mes de quatre rectors, quan en los pobles se rebé l' ordre de tocar á somaten, foren los que agafaren la corda de la campana per exitar á sos feligresos.

Mentres hi haja capellans aixis, y bisbes que no 'ls castiguin y companys de la mateixa casta que no protestin altament contra aquests fets, dignes dels mussulmans, hi haurá per part del poble dret á tocar á *somatent*, contra la indigna farsa, que ab tant escándol representan.

LA CAMPANA DE GRACIA tocará, y tocará fort.

EPICRAMAS

Deya un, á un cego:—Ta esposa es, noy, una rosa hermosa t' unas galletas divinas!
—No veig si es bella: qu' es rosa b' u' conech ab las espinas.

A un recien—viudo que feya la vida de calavera un germá ab véu llastimera
—Vaya un escándol!—l' hi deya:
Ets un gat; ets un troner:
No sabs quin susto tindria Si veyta es rosa aixó?
—Qu' realment s' asustaria si del sepulcre sortia, no fora ella, fora jo!

R.

CUENTOS

Un escultor tenia una filla molt maca. Un estudiant visitava la casa ab molta frecuencia, y 's feya l' ullet ab la noya. L' escultor un dia l' empren, y l' hi diu:
—Escolti: ¿perque v' vosté aquí?
—Jo?... Per las sevas obras, l' hi contesta decidit.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR de la Campana.

Sr. D. F. Ll. B. Gracia. Lo molt original no 'ns permet insertar las sevas cantarelles.—Sr. Don S. A. Barcelona.—Una de las dos poesias que 'ns remet, ja véu que l' insertem. L' altra com 'ns té mateix compendrà ha fet tart' per poder anarhi, havent passat la diada de Cap d' any.—Sr. D. D. S. San Martí de Provensals.—Posém de re puesto la seva xarada, y veurem si corretjida podrém ferla anar.—Sr. D. A. P. San Feliu de Guixols.—Ja veu que hi vá.—Sr. D. F. A. Barcelona.—La seva xarada, al torn.—Sr. D. F. Barcelona.—La xarada que 'ns envia, molt ben, versificada per cert, l' hem trobada fosca en alguna de sas combinacions, especialment desde el vers 13 al 20 inclusivés, veji si 'ns ho fa clareix y tindrem un gust en insertarla, perque 'l tot s' ho mereix molt bé.—Sr. D. J. G. y T.—Barcelona.—Lo que 'ns envia per poderhi anar, s' ha de corretjir bastant.—Un vigatá—Barcelona. Las sevas solucions están exactes.—Sr. D. F. A. Reus.—Idem Sr. D. B. J. Barcelona.—Idem Sr. D. G. G. Barcelona.—¿Perque si vol que cumplim ab vosté com tindrem molt gust en ferho, no 'ns envia una xarada de una sola paraula, en lloch de una de quatre com la que obra en nostre poder?—Sr. D. A de la F. Barcelona.—Son epigrama s' ha de corretjir.—Sr. Titep. Ja sabiam que no s' enfadaria, sino no l' hi hauriam dit, l' hi agraheim la xarada.

SOLUCIÓ

I.

Quan estiga ja apurada del poble la paciència ¡oh quina muda eloqüencia que tindrà la BAR-RI-CA-DA!

II

Nadal ja 'u saben: es dia d' alegría y de desastres; pèls homes es d' alegría, de desastre pèls PO-LLAS-TRES.

XARADA

Prima-dos-primá penséu lo tot d' aquesta xarada, deixam traure aigua d' un pou d' aquesta tercera y quarta; Pues si bé segona y quinta no tinch per facilitarla, á punyó ab una corda, molt será que no la alcanse.

Del segona d' altre modo la treuré: té boná fama y al menos, si no la té, será que vull alabarla.

Ma dona qu' es tersa y tersa per que no deu ésser alta, no 'm deixa qu' á la dos, tres jugui; y aixó molt m' enfada, perque prima-dos-tercera malaltia m' ha causada.

Pero jo l' hi jur que 'l dia que jo m' en vaji de casa, bandera tres-quatre-cinch ha de veure á la taulada, que faré d' una caputxa que ella té molt estimada.

Si soch tot ó no soch tot, lector, no t' importa faba; pues á tu sols te interessa endevinar la xarada, que 's compon.... no t' ho vull dir, perque fora massa clara.

A. P.

(Las solució en lo próxim número.)

Imp. de la V. y F. de Gaspar, Ataulfo, 14.

I. Lopez, editor.